

lig, at, jo videre man kommer ind i Forhandlingerne, desto klarere staaer det for os, at det havde været ønskeligere, naar man aldrig havde begyndt derpaa; men, da Sagen nu engang foreligger og er gaaet igennem det andet Thing, skal jeg for min Part ansee mig opfordret til at stemme for det, navnlig fordi Forkastelsen deraf, efter mine Tanker, vil give det Hele et feilagtigt og forunderligt Udseende. Naar der nemlig i Loven staaer, at den Landboerne ifølge Forordningen o. f. v. paahvilende Forpligtelse til at rydde Brandsteder, efter at Ilden er slukket og Faren er forbi, ophæves, saa antager jeg, naar man forkaster den, at der ligger dert, at der fremdeles skal paahvile Bedkommende en Forpligtelse til at forblive paa Brandstedet, efter at Faren er forbi, og det troer jeg ikke vil være ønskeligt.

Orsted: Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at, naar Lovforslaget forkastes, hvorfor jeg skal stemme, kan der ikke være Tale om deraf at udbringe Noget med Hensyn til Omfanget af den Forpligtelse, som ved Anordn. af 29de Februar 1792 er lagt paa Landboerne. Naar det forkastes, gjælder det jo ikke mere, har det jo slet ikke nogen retlig Gyldighed, og altsaa vil Sagen blive paa det Punkt, som tilforn. Det forekommer mig, at Virkningen af en saadan Lov som den, der her er under Forhandling, vil være, at der vil opstaae meget stor Usikkerhed baade hos dem, der skulle have Commandoen ved Iidebranden, og hos Beboerne, som ikke vide, hvorvidt Forpligtelsen strækker sig. Dersom der forelaae et Lovforslag, som nærmere begrænsede denne Forpligtelse, saa at man paa den ene Side kunde være forvisset om, at den ikke blev overdreven, og paa den anden Side at den var tilstrækkelig til det offentlige Belfærds Vedligeholdelse eller til at afværge Fare og Ulykker, skulde jeg gjerne stemme for Loven, idet jeg vel maa indrømme, at Anordn. af 29de Febr. 1792 er ganske vist udstrakt noget for vidt; men da intet saadant Forslag foreligger, er jeg overbevist om, at Lovens Antagelse vil medføre megen Forvirring, hvorimod, naar Loven ikke antages, der vil blive Anledning, enten for Regeringen, eller for dem, som føle sig kaldede til at see at bringe andre Bestemmelser tilveie,

end der for Tiden høves, til at fremkomme med et Lovforslag, og om det beroer 1 eller 2 Aar med saadan Lov, er dog ikke noget særdeles Onde i Sammenligning med de Uleiligheder, en Lov kan medføre, som kan have de Virkninger, som der fra saa mange Sider i Salen er udtalt, et Lovudkast kan have.

Taug: Da Ingen kan sige ved Brandstedet, naar Faren er forbi, hverken Brandfogden eller Autoriteterne, som ere tilstede, paa anden Maade end at det undersøges, om det ikke brænder endnu i Grunden, det vil sige med andre Ord, uden at Brandtømtten ryddes, vil jeg stemme mod nærværende Forslag.

Dreier: Jeg skal blot tillade mig endnu at gjøre opmærksom paa en Ting, ved Siden af denne Usikkerhed, der vil blive efter det Lovforslag, der nu foreligger, nemlig den Omstændighed, at den Autoritet, eller den Mand, der skal bedømme, naar den rette Tid er, da den egentlige eller den blotte Rydning uden Hensyn til Faren indtræder, er Brandfogden, og hos Brandfogden kan naturligvis i Almindelighed ikke forudsættes den Færdighed og den, hvad jeg skal kalde det, Conduite, som vil være nødvendig, for at Ulemper ikke skulle opstaae; og i Særdeleshed, at Brandfogden, der hidtil de fleste Steder kun har havt og kunnet have grumme lidt Autoritet, ved slige Leiligheder vil naturligvis komme i en endnu uheldigere Stilling, naar Bæmselighederne ved at bedømme, naar den rette Tid til det One og til det Andet indtræder, yderligere forsøges, som det skeer ved den Forandring, Lovudkastet gjør i Brandanordningen af 1792. Naar der er lagt Vægt paa, at et Hoveri vilde vedblive, naar Lovforslaget forkastes, saa maa jeg dog ogsaa tillade mig at erindre om, at dette Hoveri dog ikke er af samme Natur, som hvad man i Almindelighed forstaaer ved Hoveri, og at, hvis man vil betragte det, som egentligt Hoveri, kan man være temmelig vis paa, at Hoveriet aldrig nogenstunde vil blive udryddet; thi der vil altid blive Tilfælde, hvor en Forpligtelse vil paahvile til at komme sine Medmennesker til Hjælp, og jeg betragter det nærmest som en Forpligtelse, der følger af den Trang, ethvert Menneske har til Hjælp af dem, der paa en eller anden Maade staae dem